

רבי מאיר

נותן צריך
לאיה
שהיה ש"מ
בעדים

רבנן

מקבל = המוציא מחברו
עליו הראיה

ר' חסדא

קיום
השטר

ריש לקיש

ר' הונא

בעדים

ר' יוחנן

ר' יוחנן

מודה בשטר אין צריך לקיימו

ר' יוסף ← חכמים

מודה בשטר אין צריך לקיימו

משנה חכמים

מודה בשטר צריך לקיים

ברי' חכמים

מודה בשטר צריך לקיים

ר' יוחנן

שטר מתנה מקיימו בעל

צריך
קיום

אין
צריך
קיום

צריך
קיום

ר' מאיר

מודה בשטר צריך לקיימו

משנה ר' מאיר

מודה בשטר אין צריך לקיימו

ברי' ר' מאיר

מודה בשטר אין צריך לקיימו

ריש לקיש

מודה בשטר מתנה מקיימו בקיום שטר

רבנן

נותן צריך
לאיה
שהיה ש"מ
בעדים

איפוד

מקבל = המוציא מחברו
עליו הראיה

ר' חסדא

קיום
השטר

ר' יוחנן

רבי מאיר

ר' הונא

בעדים

ריש לקיש

מכירה של קטן

מטלטלין גדול רבנו = 6 (כדי חינו)

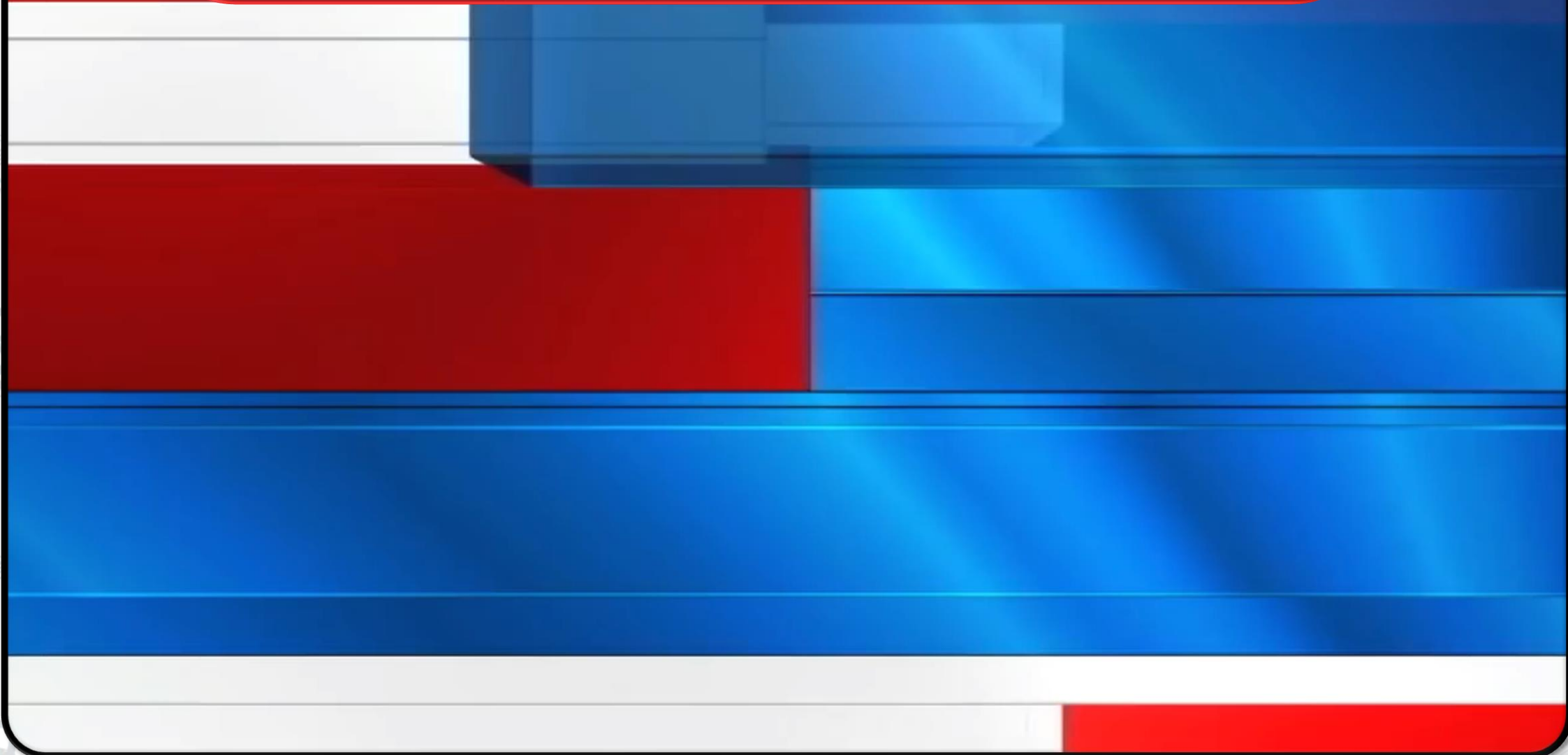

קרקע שקנה גדול

קרקע ירושה 20 או חריף

קטן מאימתי מוכר

דף קנה

בן שמנה עשרה שנה

SUNDAY
NIGHT
TRUE STORIES

באר הגולה פו:

הלכות ברכות סימן נה

אין קורין **(כא)** בתורה דנהו ענין אחר. ^(*) והתפלת ערבית נקדיש שלא תהיה לא שנה (כב) לקריאת שמע ^(כ) וברכותיה (ו"ו) פרק הקורא את המגילה שבולי הלכת ותורתו הרשן סימן טו): ד. י"ש מתירין לומר דכר שבקדשה בתשעה וצורף קטן ושהוא יותר מכן שש יודע למי מתפללין, ^(*) ולא נראין דבריהם לגדולי הפוסקים. ^(*) והוא היין דעבד ואשה אין מצטרפין. הגה ואפלו (כג) על ידי חמש שבתין אין לצרפו, מיהו יש נוהגין להקל (כד) בשעת ה'ה'ה'ה' (הרא"ש ומרדכי והגהות מיימוני פרק ח מהלכות תפלה): ד. י"א לא הביא (כד) שתי שערות, אפלו הוא גדול בשנים (כו) דינו כקטן, עד שיצאו (כו) רב שנותיו (כח) שאין יתברר שהוא סריס. י"אם נראה לו (כט) סימני סריס קדם לכן (י) דינו כגדול. הגה ומיהו אין מדרקקין בשערות אלא כל שהגיע לקלל שנותיו ט מרדכי שם. י בית יוסף מהניא דנהו מז. כ שם במקרא וביבמות פה.

שערי תשובה

(ב) וברכותיה. עין פאר היטב. וכתב באלה רבה, בתפלת המנחה אם היה עשירה כשהתחיל אשיר ויצאו מקצתן אומר קדיש ראשון היו כמו חיובא, כמו שכתב בסור. עין שם. ומה מכאן דמכל שכן בתפלת ערבית אם היו עשירה בשעה שהתחילו להתפלל תפלת שמונה עשרה בלחש ויצאו מקצתן באמצע התפלה שיש לומר מריש שלם שלאחר התפלה, והקדיש שיש לתפלה, וכן כתב בשו"ת נודע ביהודה מהרורא תנא סימן ז וכן כתב בסרי מקדס בחלק אשל אברהם, עין שם. ועין ביר אפרים מה שכתב בזה על דברי תורת הרשן ומה שכתב שבתולים נהגו לשיר מזמור כר והוא היין בלמוד, כתב באלה רבה שיש להתחיל לומר מעט כשכאים המנחה.

באר היטב

להתפלל בקול רם גומרים אף הקדיש שלם, תרומת הדשן, מנן אברהם, כתב בתשובת מהר"ם יוסף חלק ב סימן יב דמה שכתב דאם יצאו מקצתן לאחר שהתחילו להתפלל יוצר וכר הוא לאו דוקא אלא אפלו אמר קדיש וברכו בעשרה וקולו קדם שהתחילו ברכת יוצר אור שמשלימין עד תפלת שמונה עשרה, עין שם: ו. וברכותיה, ומשום הכי אם התחילו ערבית בעשרה וקולו מקצתן יגמר הקדיש שקדם התפלה, לפי שהקדיש שך לברכת קריאת שמע, אכל לא יאמר הקדיש אחר תפלת שמונה עשרה לפי שהתפלה אינה חבור לברכות של קריאת שמע, דתפלת ערבית רשות, וכל שכן סדר קרישה וקדיש במוצאי שבת, ואם אמר קולו יצאו מקצתן אין אומרים מעשרה, קע"ח ג.

(כז) רב שנותיו. ולא בעינן כה רק יום אחד יותר על שלשים וחמש שנה:

נכל אין מצטרפין. ואליה ושא בשם ימנו נהאון וי קטב, וקדיש למעשה שלא קורין קטן. און אינו מצטרף לעשרה וקדיש שבת שיהיה קטן וי קדיש וי קדיש קטן הגדול סימן זה, וכן כתב פרי חדש חלק א סימן יח ובתשובת שכות נעקב חלק ב סימן כה, ופרי חדש כתב דאם יש לו מי שישתדל בשבילו דאם רצה לקרות אין

באר היטב

קדיש וברכו בעשרה נחשב שהתחילו בעשרה, על כן אם יצאו מקצתן יכולים הנשארם לומר קדישה שביצור אפלו להפוסקים דסבירא להו דאין נאמרת בשמות מעשרה, כן מוכח בבית יוסף וליפי מה דמסיק הרמ"א בסימן טט דפריסת שמע הוא ברכו לבד, וכן כתב בסרי מקדס:

והתפלת ערבית וכו'. עין בנודע ביהודה מהרורא תנא סימן ז שכתב, דבשחרית אם התפללו בלחש בעשרה ואחר כך יצאו מקצתן, דמלבד שלא יוכל השליח צבור לחזור לתפלה, גם לא יכול לומר שום קדיש אחר זה, ולא דמי לערבית, עין שם מלתא בטעמא:

ד"ה ולא דאין דבריהם. ואף על גב דלקמן בסימן קצט סע"ף י לענין זמון סתם המבחר בדעת המקלין בזה, דבר שבקדשה חמיר טפי:

והוא היין ונבד ואשה וכו'. הלשון קצת תימא, דהם אינם מצטרפין אפלו לדמי ה"ש ממירין הג"ל וכן מוכח בלבוש וכן בבאור הגמ"א ובפרי מקדים כי ה"ש מתירין יצאו דעת רבנו הם ומחלק בין שלשה לעשרה וכו' והושע בן לוי דסבר ויש להקל לענין עשרה לענין קטן ועבר, ודלעת רבנו הם אפלו קטן משל בעריסה מצטרף, כדאיתא בגמ' אלא דהם שלשה ועשרה שוין, רק בדשלשה מנא סבירא להו גם כן להש ממירין דמקל לענין יצאו קטן יודע למי מקריבין, ובפסק השלחן ערוך לקמן בסימן קצט סע"ף י וסבירא להו דאין לחלק בין זמון לשאר דבר שבקדשה:

משנה ברוכה

יאמר בזה, ואפלו אם התחיל לומר עליו בעשרה ויצאו מקצתן, גם כן "לא יאמר הקדיש, דאינו אלא מנהג, ומכל שכן לשיר היחוד או לקדיש שאומרים למזמור או י"א אחר הלמוד הקריש דוקא מנן בשעת קדיש: (כא) בתורה, אם ארע כן ביום שני חמישי: (כב) לקריאת שמע וברכותיה, ומשום הכי אם התחיל ברכת ערבית בעשרה, או אפלו י"ד ברכו לחוד, ואחר כך יצאו מקצתן, אין לו רק לגמר הקדיש שקדם התפלה, לפי שהקדיש שך לברכת קריאת שמע, אכל לא יאמר הקדיש שאחר תפלת שמונה עשרה, לפי שהתפלה אינה חבור לברכות של קריאת שמע, וכל שכן סדר קריאה וקדיש במוצאי שבת, אכל אם היו עשירה בשעה שהתחילו להתפלל תפלת שמונה עשרה בלחש ואחר כך יצאו מקצתן, יש לומר "הקדיש שלם שלאחר התפלה, דהקדיש שך לתפלה ובמוצאי שבת יכול לומר הקדיש קדיש שאחר התפלה" ויגם הסדר קריאה וקדיש שלם שחור כך, לפי שכל זה שך לתפלה כמו בשחרית: ד (כג) על יד חמש וכו'. דלא מחשבינן הקטן לאיש על ידי שאותו חמש בידו: (כד) בשעת הדחק, ורצה לומר, אפלו "כלי חקש, ובדעת ה"ש מתירין וכו', דוקא אחר ולא שנים, ובבלבוש כתב שלא נראה נוהגין לצרפו אפלו בשעת הדחק, ובמננה נוהגים לצרף קטן על ידי חמש שבתין, ומיהו דוקא לשם ברכו וקדיש שהוא חיוב, אכל קדיש שאחר עליו לא יאמר ומנא ברכיהם. והרבה י"א אחרונים מחמירין שלא לצרף שום קטן אפלו בשעת הדחק, עין שם ל"ס לו השלש עשרה שנים. און י"א אינו מצטרף למנן, וי"א, כל אונן שחב להתאבל עליו אפלו אינו משל עליו לקברו, כגון שאינו יודע שלו, אם הוא בעיר שהמת שם אינו מצטרף, ואפלו אם יש לו מי שיחנעק עמו בקבורתו, אם לא שמסרו להתפסים, וכמו שיתבאר בסימן עא. אכל אם המה בעיר אחרת ונודע לו קדם הקבורה, ויש שם מי שישתדל עבורו, שדינו שאם רצה לקרות רשאי ואין מוחין בידו, הוא מצטרף למנן, ומיהו, כל זה לענין און, י"א אבל באכל ודאי מצטרף לברכת המזון ותפלה: ה (כח) שתי שערות, בשאר מקומות הגוף אפלו הביא שתי שערות בזמן ובית שמואל באר ה"ש סימן קעב סע"ף קטן ח: (כו) דינו כקטן. ואם הביא שתי שערות נעשה גדול י"א מיום שהביא, לא למפרע: (כז) רב שנותיו. ולא בעינן י"א קודם אחד יותר על שלשים וחמש שנה: (כח) שאין יתברר. ורצה לומר, נאם נעשה גדול י"א למפרע משנת שלש עשרה ויום אחד: (כט) סימני סריס. מבאר באבן העזר בסימן קעב סע"ף ה. ואפלו אחד מן הסימנים הנזכרים שם מהני להשוותו לסריס אם לא הביא שתי שערות גם בזמן, כמבאר בהג"ה שם: (י) דינו כגדול. ודוקא כשהגיע לשנת עשרים להני, שלשים יום בשנת עשרים, כן

